

TUSSEN WINTERZON EN WINTERZON

TUSSEN WINTERZON EN WINTERZON

Gedichten

Wim Urgel

2026

Beefcake Publishing

begraven
tussen winterzon en winterzon
gewijd
in telkens het scherpste gezang
zittend
tot over het verste wit waar
akkers in eeuwiger akkers vergaan

er zijn de bomen niet meer
in de lucht en
de huilende dieren die sterk
in de avond staan

begraven
van avondrood naar avondrood
de ingehouden adem van vogels
van avondrood naar avondrood
de gebogen lijn van paarden tegen
een achtergrond van kleurloos blauw

wat rest:

nog eenmaal het eindelijkste woord
het eindelijkste woord mogelijk
en daarna zwijgen

misschien nog even

het diepste zwart van verdriet
ademtekort dat zich vermant
tot woede en
amper hoorbaar het nutteloze niets

wat rest:

laat dit de ruimte zijn geboord
met bijna-onverdraaglijkheid en daar
het kloppen van de klank van klinkers

wat rest:

het bange ongeduld en dan te zitten en
te dreigen tegen de ampere poorten van de tijd

stappend met het rempedaal op niets
afleesbaar is de tijd aan in het landschap
overtollig zijn
een knip

toch huilen hier de dorpen soms
als dieren
omdat de tovenaars het lijf van kinderen
en blinden willen bijten
perfect de grenzen kennend van
vermaak en waan

toch dansen hier de dorpen soms
als lichaam aan een ander lichaam
tot bloedens toe

er moet iets van een tovenaar in jou gebeuren
iets wat op afstand aan de grenzen trekt
van ongebruikte zuiverheid
van liefde uit materie

er moet iets van een tovenaar in jou gebeuren
binnenkort
iets wat verlangens verder legt dan mals en zacht zijn
als intieme vrouwen

er moet iets van een tovenaar in jou gebeuren
binnenkort
een stem bijvoorbeeld in een
inlands dialect